

GS 1535

Dödsförbundet

eller

Lottas och Minas
sista timmar.

Andra Upplagan.

E. L. D. E. S. S. E. R,

tryckt i Marquardska Bofstryckeriet, 1825.

Den 27 Mars 1825 upplöste wid Rapp-
halla å Bidingön tvänne qwinspersoner,
hopbundna om lifwet medelst en grå
bomullsschawl. Dessa befunnos sedan wa-
ra Charlotta Rönberg, 22 år gammal,
och Carolina Euphrosina Wilhelmina
Morgren, 18 år. Charlotta Rönberg ha-
de haft goda utsigter genom förbindelsen
med en rik och ättad man, som helt
wißt med henne ingått äktenkap, om ic-
ke hennes olyckliga bekantskap med en
mindre wälartad dotter uti en Judefä-
milj hade förorsakat mistankar om o-
trohet och deraf följande upplösning af det
band, som ömsesidig kärlek sammanknutit.
Den öfvergifna flyttade nu tillsammans
med Wilhelmina Morgren, som varit
Elev wid Kongl. Operan, men som, ut-
satt för förförelsen, hade råkat på wil-
lowägar och i följe deraf blifwit nöd-

gad att wälja ett annat yrke än Theatern. Utan wärn eller omwårdnad wiste de olyckliga flickorna ej hwad de skulle företaga sig; men lefde imellertid på de kläder och nipper, som Charlotta Rönnberg ägde, och hwilka modren uti den förr nämnda Judefamiljen, tid efter annan, för en ringa penning försälde. Då slutligen betalningen för wisa persedlar alldeles uteblef, steg de båda flickornas nöd till sin höjd och skades ännu mer derigenom, att de såsom lösa qwinspersoner eftersattes af Polis-betjeningen. Nöd, fruktan och försagdhet bragte slutligen de olyckliga till det beslut, att tillsammans afhända sig lifwet. De blefwo ärliga men i tysthet begrafne uti Ridingö församlings kyrkogård.

N a t t.

Windstammare i Mäster Samuels Gränd.

Lotta. (ensam)

D, ni flydda, lugna barndomsdagar!
 Liksom hemiska spökande gestalter
 Wisen Ni er för upprörda sinnet.
 Mulna, men dock rena, oskuldsfulla,
 Stån Ni som straffånglar för mitt minne,
 Strängt bestraffande den arma, fallna.
 Ad! ja, djupt, djupt i en afgrund fallen. —
 Ej blott fallen, men och öfvergifwen
 Ut af werlden, ut af Gud i himlen —
 Honom har jag sielf ju öfvergifwit —

Nu jag märker klart att ifrån honom
 Kommit, att jag fått liksom en aning,
 Svart den mörka vägen skulle leda.
 O! det är då sannt, att Herrans änglar,
 Varna menniskorna för det onda.

(efter en djup besinning utbrutande)

Ja, men då jag noga eftertänker,
 Är jag utaf himlen bögst wanlottad.
 Svartför skulle jag mest utaf alla
 Blifva frestad genom lastens bländverk,
 Utan värd och utan ledning lemnad
 Rof för andras och för egna lustar?
 Nedrige, som skjuten tadlets pilar
 Emot mig, som ren är dödligt sårad
 Utaf ängrens och försvillans pilar!
 Svartaf skryten Ni? Kanste de flesta
 Utaf Er, på dygd så utmärkt rike,
 Hade, i mitt läge, värre fallit.

(efter en paus, tugnare).

Småda icke himlen, arma hjerta!
 Söt ej för ditt fel en neslig ursäkt;

Menniskorna småda ej, de flesta
 Äro goda, bära hat till lasten.
 Nej! om Mina ändå kom tillbaka,
 Ty jag blir så matt att gråta ensam.
 Goda flicka! hvad du troget delar
 Min olycka, och är sjelf olycklig,
 Kanste mera du, än jag, olycklig.

(Mina kommer in, blek, utmattad och förskörd till
 utseendet.)

Nej, välkommen åter till mig, Mina!
 Hvad jag plågats, hvad jag väntat på dig,
 Att så höra, huru det har lyckats.
 Svartför har du dröjt så grusligt länge?

Mina.

Gods Lotta! knappt jag kan berätta
 För dig allt. Så mycket kan jag säga,
 Att utaf Zudinnan får du intet
 För de kläder, som hon skulle sälja.
 Drika helsar dig och låter weta,
 Att hon aldrig mer ditt kält vill höra.
 Men kapotten håller hon till gods;
 Ty, fast ändrad, hade hon den på sig.

Der har du ett prof af hennes wänskap.
 Och Madammen, som, ej änn' fått pengar.
 För två wedforna, som wi der bodde,
 Har nu angett oss inför polisen,
 Och i morgon bli wi säkert gripne,
 Om till dess wi ej ha flyttat hädan.

Lotta.

Äf Gudinnan inga pengar — sä'r du?
 Nu man ej en gång kan tro på Gudar.
 Drika lofwade likwäl mig säkert,
 Att dess mor taxotten skulle sätta.
 Och hwart sta wi flytta, då ej heller
 Här wi äro säkre för polisen? —
 Men hwar har du dröjt så långt på natten?

Mina.

Jag har utsett rum åt dig och mig.

Lotta.

Ridt i natten — huru är det möjligt?

Mina.

Då jag inga penningar erhållit
 Och derpå fått höra hwad oss wäntar,
 Föll jag i den djupaste förtwiflan,
 Luktbus-straffet i sin hela fasa
 Wiste sig för mitt förgråtna öga.
 Full af harm och sorg och gruslig smärta
 Glömde jag dig, Lotta! och din wänskap.
 Och låt föttren gå hwart helst de wille,
 Blott jag kom dit jag fick wara ensam
 Med min smärta. Således jag fördes
 Långt, långt utom sta'n, till Rånäs-stogen.
 Der stod sjön så lugn och wader för mig.
 Utom mig war allt blott frid och hwila,
 Inom mig war idel och storm strid.
 O! då föll mig in den mörka tankan:
 Hwarför dröjer jag att mig förenas
 Med naturens lugn i tyfsta böljan.
 Men då jag iust tänkte att mig förtä
 Uti djupet, föll på dig min tanka,
 Hur' du bleswe lemnad öfvergifwen,
 Och ej wiste, hwar du mig skull' söka.
 Kom derföre goda Lotta med mig!
 Båt oss följäs åt.

Lotta.

Gud! hwilken tanke
 Har dig fallit uti sinnet, Mina!
 Har du ej då aldrig hört: Sjelfmördarn
 Blifwer icke utaf Gud förlåten.
 Låt oss hellre lida hwad wi kunna,
 Blott ej själen ewigt blir förtappad.

Mina.

Jag ej höra will på din predikan,
 Jag tillräckligt lidit lifwets smärta,
 Utan att des sötma nånsin smaka,
 Annu ej mitt sinne är förbåddadt,
 Annu ej jag swurit satan trohet.
 Men likväl är jag, som du, förtappad
 Här på jorden, Dömd till tukthus, häkte,
 Ansedd för ett affrum ibland menniskor,
 Skall du snart ditt menskowärde glömma,
 Är från år bli mera wan wid lasten.
 Står dig då wäl himlen mera öppen?
 Har du aldrig hört att fria menskan
 Hellre än wäntaran wäljer döden?

Lotta.

Upphör, Mina! mer än nog du talat,
 För att göra mig till wån af döden
 Hwad har jag i werlden mer att göra?
 Swergifwen af den högt jag älskat,
 Och bedragen af de fordna wänner,
 Lemnad åt föraktet, hungern, nöden,
 Är jag mig och andra till en börda;
 Men sielfspilling blir jag ändå icke.

Mina.

Ne'n sielfspillingar wi äro båda,
 Sielfwe wi förspillt wår lefnads lycka,
 Lit uppskrämde lamm wi länge flyttat,
 Hit och dit förfdjelse att undgå.
 Wälj då, dold och rådd, af hunger tåras,
 Och dö långsamt plågad, eller följa
 Mig till säkra lugna hamnen genast.

Lotta.

Säkra lugna hamnen? — Swar en glädde
 Att den säkra hamnen, men jag ryser,

Då jag tänker på den hamn du utvalt,
Sag på lugnet der var stora twiswel.

(hastigt efter begrundande)

Dot jag följer dig till hamnen, Mina!
Min olycka här jag wet med wissbet.
Swaga qwinman blef ju född att flyddas
Och då hon ej finner flydd här nere,
Torde det af Gud förlätas henne,
Att med wåld hon slötar i hans armar.
Kom, kom, Mina! Låt oss flynda bådan.

Katnäs-Stegen.

Mina. (sitter på en sten mid vägen)

Lotta (står bredvid och stöder sig mot henne)

Mina.

Knappt förmår jag, att dig följa längre,
Jag är grusligt trött och helt utmattad,
Och ju närmare jag kommer målet,

Känns det mera underligt i hjertat.
Förr jag icke varit rädd för spöken,
Men jag blir så ängslig här i stegen,
Flytta dig helt nära till mig, Lotta.

Lotta.

Nej, mod, du war ju förr så modig,
Och mig ända hit så tappert förde.
Komma wi blott nedanförre båden,
Äro wi strax framme. Låt oss flynda!
Snart det blifwer morgon. Nya dagen
Hörer ej till oss, och uti mörkret
Känner man sig stark till mången handling,
Ifrån hwilken Solen kan afstråla.
Solen, tror jag, är vår Herres öga:
Med sin blick den tassar oss tillbaka
Om wi gå till något som är syndigt.

Ridingöbro.

Mina.

Hu! jag ryser,

Lotta.

Midt på bron är bäst.
Gitet längre fram. Kom, jag dig leder!

(En luf fluger öfver bron)

Mina.

Goda Lotta! Hu! jag grusligt rådes.
Se den swarte der! Han kommer till oss.

Lotta.

Ah, det är ju blott en nattens fogel.
Låt oss låta mera se bitåt.

Mina.

Fåsta mig invid dig, goda Lotta!
Se här har du stora bomulls-schawlen,
Knytt den fring oss båda hårdt.

Lotta.

Så der!

Knäpp nu dina händer in i mina,

Kan du bedja något ord, så gör det.
Bågorna här bullra så förfärligt,
Jag ej kan det . . .

(De störta båda i mattnet.
Ufwens fri höres i Rapphalla Fogen).

Lidingö Kyrkogård.

O fred nu syster, trygge bland de döda,
Ni, som gått hädan på en sträckfull stig,
Nu skall ert hjerta icke mera blöda,
Ei onskans hand mot er bewäpna sig.

Er stilla graf högtidligt mig skall låra,
Swar gång jag ensam dröjer wid des tand,
Att öfwerseende och mildhet bära
Mot den som faller, tryckt af ödets hand.